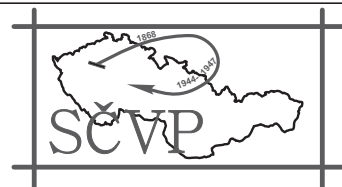

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2012

Právě pro vás vyšlo

Oznamujeme všem krajanům, že SČVP právě vydalo knihu významného volyňského redaktora Hlasu Volyně a vydavatele Krajanských listů, spisovatele, básníka, kulturního činitele a učitele Vladimíra Foitíka pod názvem **Zapomenutý boj**.

Knihla obsahuje autorovy vzpomínky na jeho redaktorskou a vydavatelskou činnost, zejména na dobu, kdy jeho Krajanské listy jako poslední svobodný český časopis byl ilegálně zasilán i do Protektorátu. Sověti mu však zakázali časopis vydávat a tiskárnu mu zabavili.

Vzpomínky jsou doplněny ukázkami z Foitíkovy novinářské, povídkové i básnické tvorby, zpestřeny dobovými fotografiemi a kresbami Vladimíra Foitíka, autorova syna žijícího v USA, který nám poskytl rukopis, a tím dal podnět k vydání knihy. Ke knize napsal také předmluvu.

Zájemci o knihu se prosím přihlaste u distributora knih ve svém regionu nebo u předsedy regionu, kteří knihy zakoupí při různých schůzích. Jak jsem již psala, podle rozhodnutí předsednictva nemůžeme poskytovat regionům knihy na úvěr a na zaslání poštou nemáme kapacitu. Cena publikace je 120 Kč.

Miloslava Žáková

Vážená redakce Zpravodaje Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel - SČVP, rád bych Vás informoval, že v září 2012 v Praze vyšla kniha Alexandra a Diny Muratových „Osudy Čechů v Rusku, XX století. Cesta od Kyjeva do Vladivostoku.“ – „Судьбы чехов в России, XX век. Путь от Киева до Владивостока“.

Některé části knihy mohou sloužit, jako materiál pro téma Češi ve světě nebo v zahraničí.

Alexandr Muratov

Setkání rodáků z Hulče

Dne 16. června 2012 se konalo setkání rodáků z Hulče, které se uskutečnilo v restauraci Kino v Kolečovicích. Bylo to již 19. setkání. Poslední dobou se scházíme každý rok a účast je stále hojná, kolem 60ti účastníků. Přijíždějí i ti, kteří se na Volyni narodili ve vedlejších obcích a hlavně děti Hulečáků kteří se narodili už v novém domově.

Celé setkání se vždy nese v duchu vzpomínání. Letos uplynulo 65 let od návratu do vlasti. Vzpomínali jsme na strastiplnou cestu v transportu z Rovna. Cesta trvala 3 týdny, vlak stále stál, místa ve vagonch bylo málo.

Návratem do vlasti začal proces obtížného sblížení Volyňských Čechů s vlastním národem který v oblasti materiální a duchovní trval dlouho. Víme, že průběh transportů sledovaly po celé trase oddíly StB, které hlásily, že většina Volyňských Čechů se negativně vyjadřuje o poměrech v SSSR. Naše obec zažila největší rozkvět jak po stránce hospodářské, tak po kulturní mezi dvěma válkami, kdy jsme patřili pod Polskou republiku. V obci byly kromě zemědělských usedlostí i

dvě slévárny, mlýn a mlékárna. I kulturní a společenský život byl bohatý, hrálo se divadlo, vznikla veřejná knihovna, prosperovali hasiči i Sokol. My, kteří jsme se tam narodili, stále zůstáváme Volyňskými Čechy. Vaříme boršč, hřečanou kaši, venigret a místo deštníku si doma zapomínáme zontík.

Vzpomínali jsme také na statečnost našich maminek které musely po odchodu našich tátů na frontu zajišťovat orbu, setí, výmlat, péči o dobytek, chod domácnosti a ještě vychovávat děti. Nehroutily se, neumdlávaly, ale statečně bojovaly s nepřízní osudu. A tak vždycky, když jdeme s kytíčkou na hřbitov poděkujeme za statečnost kterou musely každý den projevovat.

Naším potomkům vzkazujeme: Nenechte upadnout v zapomnění těch 80 let života na Volyni. Naše přítomnost byla pro tuto oblast pozhánáním, pozvedli jsme ji jak po stránce hospodářské, tak kulturní. O poměrech na Volyni vyšly 3 díly Historie Volyňských Čechů od prof. Vaculíka, dále publikovali br. Hofman, Širc, Dufek a další. Na závěr jsme si slíbili, že pokud zdraví dovolí, za rok se sejdem znovu.

Šimáková Emilie

Úvod ze sbírky volyňských příběhů, která byla naší Společností vydána v roce 1995.

Sůl Volyňské země

Jiřina Zárecká Suchá

Své vzpomínky věnuji především volyňským Čechům a ostatním lidem dobré vůle, kterým život krajanů v cizině nebyl nikdy lhostejný. Chci čtenářům připlížit, jak na západní Ukrajině naši prostí a srdeční lidé žili a jak jim při všech těžkostech ještě zbyl smysl pro jadrný humor. Měli ho někdy hodně zapotřebí!

Od průkopnických začátků - při osídlování Volyně v sedmdesátých letech minulého století až po rok 1947, kdy se vrátili do staré vlasti jako reemigranti se toho mnoho změnilo a neméně toho tito lidé museli přežít. Co obětí a ztrát je stála jen první světová válka. A sotva se z ní zmátořili a začali čerpat z rohu hojnosti úrodné země, přihnala se druhá - mnohem hroznější a delší. Přesto se naše menšina rozrostla na více než 40 tisíc a nebyť citelných ztrát na Dukle a v zázemí, všichni tito lidé by byli mezi námi a přispěli svou hřivnou ke společné budoucí práci.

Osudy volyňských Čechů jsou mi blízké a dobře známé. Dvacet let života mezi nimi postačilo k tomu, abych se chopila pera a věrně vylíčila, co se na Volyni vyprávělo za dlouhých zimních večerů nebo jen tak za tepla, když se někde něco šustlo. Dojde i na svérázné anekdoty, které si naši vypravěči vymysleli.

Budu mluvit řečí svých krajanů. Promítnou se tu i slova domorodců, která jistě každý pochopí, protože to je řeč bratrských národů. A za ta „odvážnější“ slova mě také na pranýř nevodte. Jsem sice žena a dalo by se předpokládat, že všechno do krajnosti zaobalím, ale to nebylo to pravé. Vtip se

nemá vyvozovat z hrubosti nebo opačně, ale ty dva pojmy jsou někdy tak nerozlučně spojeny, že je nelze od sebe oddělit.

A tak milí čtenáři, ozbrojte se optimistickou fantazií a přeneste se na pár hodin do vzdálené krajiny, kde žili Češi jako jste vy a posudte potom, zda byl jejich život neplodná a prázdň. Zdaleka nevyčerpám živé prameny dědění z rodičů na děti, nebo alespoň částečně řeknu těm, kteří se rádi zasmějí, jak to na Volyni chodilo.

Tak - dobré pobavení. Podbořany, 1965

Jiřina Zárecká - Suchá

Učitel Holan

Přišel na Volyn - nevím odkud z Čech - aby v české kolonii pod Luckem učil děti číst a psát, již před první světovou válkou. Jméno „učitel“ mělo v té době nesmírnou moc a nebylo to jen tím, že dětem dával první poznání, ale i proto, že byl pro Čechy rádcem v jejich těžkostech, v novém prostředí, kde největším zdrojem posily bylo právě české slovo.

Po válce stavěli kněhnyští nejdříve pro sebe, potom příbytek pro učitele a novou jednopatrovou školu. Doposud sloužil obytný dům, do kterého se stále rostoucí počet dětí nemohl vměstnat. Děti se to v každé rodině začalo hemžit, jakoby příroda sama chtěla vyrovnat válečné mezery právě novou generací. Po nekonečných měsících bžeství začal zase nový život a lidé, kteří se zbavili strachu, mohli zakládat novou existenci na základech té staré.

K tomu jim radami pomáhal učitel Holan, vzdělaný a mírný člověk, který jen s povděkem konstatoval, že děti jeho žáků už zase zasedají do lavic. Ovšem léta se ani tentokrát nenechala zastavit a z průkopnického učitele se stal vetchý, do běla zbarvený holoubek, podpírající se o tenkou hůlčičku při procházce po návsi a okolním lese.

Spojení se školou a vesnicí neztratil ani jednou, dokud ho na lůžko nepřipoutala stařecká nemoc. Chodili jsme mu jako děti vyřizovat vzkazy jeho nástupce učitele Pospíšila. Chodila jsem tam velice ráda. Snad také proto, že paní učitelová Holanová měla vždy v zásobě bělostné, domácí pusinky...

Jednou s u nás se sousedem zavzpomínalo na zlaté časy, kdy otec a soused vedle sebe seděli jako spolužáci.

„Učitel Holan - ten to s námi uměl. Bez rákosky se nehnul a ono to bylo vidět.“

„Kór pod kalhotama, když sis je svlík!“ zabil se soused.

„I nepovídej, kolem tebe také nikdy neprošel, aby tě s ní nepohladil!“ Soused se ani nepřel a tak mě hned napadlo, že byli oba jako kluci asi stejní.

„Teď jsou ty děti, až hanba povídat. Ještě Pospíšil - ten má trošku Holanovy školy, ale ti ostatní, ti si děti vůbec nevšimnou. Roste to jako koukol v poli.“

Mimoděk jsem se ošila. Byla jsem za Pospíšila párkrát po škole a jednou nás prámus postavil do řady a každému dal pra-

vítkem přes ruku. Učitel Holan byl ještě přísnější. Chudák táta, ten byl bit asi jako žito.

„Tu hůlčičku beztak nosí ze zvyku namísto rákosky.“

„To víš, že ano! Já z něj mám ještě teď respekt, když ho potkám. Pořád si myslím, jestli jsem neprovedl nějakou alotrii,“ prohlásil otec a když si povšiml, jak zvědavě polykám každé jeho slovo, raději přestal. (To jen kvůli pořádku, abych to jednou ve vhodné příležitosti nepoužila jako protirodičovskou zbraň). Aby předešel tomu, že něco pochyťím z jejich vzpomínání, raději mě poslal pro něco prýč.

Tak jako tak mi přeče něco v paměti utkvělo a vyrukovala jsem s tím při první, lepší příležitosti: „To je vidět, že tě neučil Holan. Ten nám pořád domlouval, abychom na rodiče nebyli nikdy hubatí.“

„Nám to učitelé taky říkají,“ zastala jsem se hlavně učitelky Zuzany Janické, která nás denně nabádala k slušnému chování.

„Bez rákosky si toho školák moc nepamatuje,“ odpověděl mi na to otec a vzdálil se do druhé místnosti. Pořád jsem si to nedovedla představit. Viděla jsem před sebou milého stařečka, který pro každého měl dobré slovo, kdyby nás k němu přišlo sebevíc. Mně samotné se kolikrát optal, jak se mi ve škole líbí a co se teď právě učíme. Jednou nápadně posmutněl, když jsem mu v dětské sdílnosti prozradila, že se u nás učí jen polsky a jednu hodinu česky. Také jsem nezapomněla vyžvanit, že nový ředitel zakázal nosit do školy a číst na hodině Mladý svět. Udělala jsem to z dětské povídkovosti a potom jsem se strašně divila, když si učitel Holan utíral slzu pod brýlemi. Až dodatečně mi někdo vysvětlil, že před staříčkým učitelem se tajilo všechno, co by mohlo bolet a rozrušit.

Ještě toho roku na podzim jsme nesli věnce za knězem před Holanovou rakví. Tolik lidí pohromadě jsem ještě na pohřbu neviděla. Také na hřbitově jsem viděla něco neobvyklého, nad otevřeným hrobem neplakala jen manželka a neteř Slavíková z Čech, ale i tátové a mámy si otírali hojné slzy, jako by je opustil někdo hodně blízký a drahý. Potom když zaduněly na víku rakve první hroudy a sbor dospíval svou smuteční píseň „nashledanou“, nikomu se od hřbitova ani nechtělo. Postávali v hloučcích a vzpomínali na svého drahého učitele. Nikdo mu nezapomněl, že si pomáhal rákoskou, když z nich chtěl vychovat poctivé pravdomluvné lidi. Holanův dům zůstal Holanovým domem, i když v něm bydleli noví majitelé.

Na Holanovic hrobě od jara do zimy kvetlo kvítí a kupodivu nesázeli je jen staří, ale i děti žáků zemřelého. Snad tam ještě dnes stojí omšelý kříž s pobledlým nápisem, pod kterým položí kytičku něčí milosrdná ruka.

Plavba lodí Porta Bohemica

Velmi vydařenou akcí letošního léta se jistě stal výlet lodí Porta Bohemica, kterou pro naše členy a jejich přátele opět připravil starosta našeho města Litoměřice Mgr. Ladislav Chlupáč. Akce se uskutečnila v pátek 24. srpna od 14 hodin do 18 hodin. O akci byl velký zájem nejen z řad našich členů a jejich přátel, ale i z jiných regionů, neboť akce byla publikována v našem Zpravodaji. Celkem se nás sešlo 110 a dalších 50 účastníků z řad Konfederace politických vězňů, ČSBS a Obce legionářské.

Na lodi nás velmi srdečně přivítal pan starosta spolu panem senátorem a ministrem obrany Alexandrem Vondrou a v neposlední řadě i sám kapitán lodi pan Svoboda, který nás podrobně seznámil s trasou naší cesty po největší české řece Labi do přírodního útvaru Porta Bohemica – Brána Čech, tak se nazývá celé kaňonovité údolí Labe. Kapitán lodi nás m.j. podrobně seznámil s funkcí zdymadla, kterým jsme museli projet v Lovosicích, které umožňuje zvýšením hladiny převést naši loď mezi horní a dolní hladinou a zpět.

Parník vyplul z Litoměřic směrem na Lovosice kolem obce Mlékojedy a dále bývalé obce Prosmky, která zmizela z povrchu země z důvodu stavby přístaviště. Mnohé z nás překvapila informace, že u chemického závodu Lovosice vznikla malá loděnice, kde podle dávných tradic vznikají malá plavidla s hlavním podílem ruční práce.

Po proplutí komorou jsme se ocitli na Žernoseckém jezeře o rozloze 90 ha, které vzniklo po těžbě šterkopísku. Nyní je zde pěkné rekreační letoviště mezi obcemi Velké Žernoseky a Píšťany. Neméně velkým zážitkem byla cesta vinařskou oblastí u Velkých Žernosek, kde právě dozrávaly plody pro výrobu oblíbených produktů z tohoto vinařství, které jsme měli možnost i vychutnat při naší plavbě. Vinařská tradice tady vždy byla a žije i nadále, o tom se mohou přesvědčit návštěvníci města Litoměřice v nově opraveném Hradu v expozici českého vinařství.

Trasa končila na hranici Brány Čech – Porta Bohemica pod vr-

cholem hory Kalvárie, která je opředena pověstí o 3 věrných kamarádkách, které z nešťastné lásky k jednomu udatnému rytíři z Kamýku společně skočily do Labe a na jejich počest nechal rytíř postavit 3 kříže na tomto skalisku, které tam stojí dodnes.

Mezi účastníky našeho výletu byl m.j. i náš pan jednatel Celostátního výboru SČVP pan Antonín Kolář, který hrál na harmoniku krásné české písničky a řada účastníků svým zpěvem doplnila již tak příjemnou atmosféru na lodi.

Proto naše poděkování patří především našemu panu starostovi Mgr. Chlupáčovi, který daný slib na jarní výroční schůzi opět splnil k radosti nás všech, jako tomu bylo i u předchozích akcí, např. prvního výletu touto lodí, prohlídka nově zrekonstruovaného Hradu s vynikajícím výkladem a pohoštěním.

Za region Litoměřice Mgr. Věra Vichová a Daniela Zelenková

Z deníku učitele Josefa Vlka

Dne 4. července 1933 – sobota – svatba Anny Kopecké s Josefem Chudobou v Ozeranech. Již po několik dní, by týdnů před svatbou se o ní mluvilo. Kolik bude hostů, co jídla a pití a tak podobně.

Snoubenci osobně přišli pozvati boratínské účastníky na den 4. července. Nebylo tedy vyhnutí jak jest v to v písmě svatém.

Tož jsme se tam vydali povoze ve středu o 11. hodině Josef s manželkou. Jeli jsme na povoze se Škrabalovými, celkem 13 osob. Cesta nehledě na časté deště byla dobrá. Téměř všude jsou cesty urovnány a popraveny arci, že tzv. šarvárem t.j. místní vesnickou prací.

Před oddavkami zasedli hosté ku snídani v nově postaveném domě ženichově. Nato, po udělení rodičovského požehnání, ženich v průvodu dvou družiček odebral se do domu nevěsty, kde rovněž bylo podáno občerstvení a požehnání novomanželům. O sedmé hodině večerní ověčené povozy a koně vyjely do blízkého kostelíčka. Sňatku požehnal far. J. Opočenský. K novomanželům kromě faráře promluvil také tamní kurátor Jan Holý.

Po oddavkách svatební povozy projely až k Radomyšlu, načež zasednuto k svatební hostině. veškeré místnosti v rozsáhlém domě byly přeplněny. Kromě místních byli hosté z Nivy, Bakovců, Boratína a od jinud. Mezi hosty bylo též několik rodin společníků mlýna – židů, kteří se rovněž s námi dobře bavili. Mládenců a družiček bylo kolem 10 párů. Jídla byla dobře připravená, rovněž i nápojů bylo téměř nad míru. Nálada se stupňovala. Písně, různé šprýmované říkanky se střídaly až do rána. Po kratičkém odpočinku a spánku u bratří Kopeckých zábava započala znovu snídání u rodičů nevěsty, načež se hosté začali rozjíždět.

Ti kteří zůstali zasedli zase k obědu u rodičů ženicha. K večeru se rozcházeli do svých domovů.

Příspěvek poslala neteř pana Chudoby

Vlasta Kačerová

Holoveň Česká na Volyni Vzpomínky Bohumila Janči dokončení

V ČSR - V březnu 1947 jsme vlakem dojeli do Třemošné u Plzně. Několik rodin z Holovně se nastěhovalo na Jindřichovu Horu (okr. Domažlice). Já pracoval v partě s bratrance Vládou Vojtů a Staňou Olchovikem v polesí Černá řeka dřevorubcem. V listopadu jsem se oženil a přestěhovali jsme se do Studánky u Tachova. V r. 1948 jsem pracoval ve strojárně Národní správa Grieb v Tachově. Koncem roku jsme se přestěhovali k manželčiny rodičům do Města Touškova u Plzně.

Pracoval jsem v Drátovněch Vochov jako drátotažec. V r. 1952 drátovnu převzala Škoda Plzeň a výrobu zrušila. Nastoupil jsem do výroby oceli na Siemens-martinské pece a pracoval zde až do důchodu 30 let (1982). Při zaměstnání jsem navštěvoval jazykovou školu v Plzni a udělal si státnici z ruského jazyka. Při zaměstnání a potom i v důchodu jsem byl externím průvodcem Čedoku. Doprovázel jsem naše turisty do SSSR a sovětské turisty po ČSSR (1975-1990). Od roku 2007 jsem členem SČVP. *konec vyprávění*

Zájezd na Ukrajinu na Volyň, Hrušvice – Rovno

u příležitosti vysvěcení bývalého českého kostela. Toto jsou především informace: Termín: 11. – 17. 10. 2012; Cena: 6.000 Kč (v ceně doprava, ubytování v hotelu – 4 noci, polopenze, zájezd do Hrušvice, průvodce). Kapesné: doporučujeme vzít si dolary nebo eura a na místě vyměnit za grivny. Doklady: pas musí mít platnost alespoň o 3 měsíce delší než je termín pobytu.

Program: 11. 10. - Odjezd z Prahy, přes Brno, Olomouc, Krnov (bude upřesněno podle počtu přihlášených)

12. 10. – Ubytování v hotelu Turist v Rovně, pokoje třílůžkové, dvojlůžkové. Na jednolůžkový pokoj příplatek.

13. 10. – Volný den pro možnost návštěv okolních vesnic. K dispozici taxi nebo místní autobusová doprava.

14. 10. – Účast na slavnostním vysvěcení bývalého českého kostela v Hrušvicích. Pro ženy doporučujeme pokrývku hlavy – šátek, klobouk atd.

15. 10. – Volný den, prohlídka Rovna, okolí. Na zpáteční cestě možnost prohlídky Lvova.

16. 10. – Odjezd v ranních hodinách.

Zařazení do seznamu účastníků na základě zaplacení zálohy ve výši 3.000 Kč nebo celé částky.

Další údaje obdržíte po zařazení do zájezdu. Těšíme se na společnou cestu.

Mgr. Ludmila Čajanová

Vzpomínka na Jiřího a Jaroslava Hofmanovi

Neuplynul ani rok od úmrtí Jiřího Hofmana když jeho cestu následovala jeho manželka, paní Jaroslava. Zemřela 14. 5. 2012 ve věku 86 let. Společně žili 63 roků. Stejně jako Jiří měla poslední rozloučení v rodinném kruhu. Smrt obou zarmoutila všechny jejich přátele. Jiří vynikal přirozenou inteligencí, pracovitostí a zkušenostmi. Paní Jaroslava byla věrnou, spolehlivou manželkou.

Celou novodobou historii 20ti let nás Jiří reprezentoval v naší organizaci legionářské obětavě nezastupitelně.

O vzpomínkové tryzně přátel Jiřího s jeho pozůstalými jsme informovali ve Zpravodajích. Ke krátké pietě za zemřelou Jaroslavu se sešla skupina pražských přátel se synem Miroslavem s chotí u hrobu manželů Hofmanových na Podolském pražském hřbitově.

Uvádíme popis cesty pro ty jenž se u hrobu Jiřího a Jaroslavy Hoffmanových budou chtít někdy zastavit: Metro Pražského povstání, levý výstup, autobusem č. 148 dvě zastávky do zastávky „Na Hřebenech“, potom 300m doprava je hřbitov. Na hřbitově odd. č. 6 od značky č. 6 vlevo 50m u hřbitovní zdi. Dvoumetrový hrob s mramorovým pomníkem-impalou se zlatými nápisy. Hrob připravil Jiří předem.

Zbývá logická úvaha. Jiří zanechal mnoho pro historii Volyňských Čechů. Jeho rozsáhlá písemná pozůstalost by měla posloužit k napsání ucelené monografie jeho života. *Ing. Josef Kindl Praha*

OZNÁMENÍ regionu Olomouc

Dne 26.10. 2012 se uskutečnil členská schůze s kladením věnce k památníku padlých před Kulturním domem v Hněvotíně. Sraz všech účastníků je v 17 hod před KD.

Srdečně zve za Olomoucký region

Vladimír Polák

Důležité upozornění - nepřehlédněte!!

Milí krajané a jejich přátelé. Opět Vám připomínáme, že Moravskoslezský region pořádá setkání krajanů, které se koná 10. listopadu 2012 v Kulturním domě v Suchdole nad Odrou. Začátek je v 10.00 hod., prezentace již od 9.00 hod.

Nezapomeňte se do 31. října 2012 přihlásit u hospodářky p. Zdeňky Novotné, Na Vyhliče 346, 742 42 Šenov u Nového Jičína, mobil č. 736 100 352. Můžete se také přihlásit u svých důvěrníků. Poplatek 200,-Kč (v ceně přípitků, oběd, káva a svačina) je možno platit při prezentaci. Počítejte i s tombolou!!!

Prosíme o dodržení termínu přihlášení. Těšíme se na všechny, že se opět po roce setkáme. Za regionální výbor:

MVDr. Samec Vladimír - předseda a Marie Seitlová - tajemnice

Internetová knihovna

Za necelý rok fungování nových internetových stránek sdružení přibyla se svolením autorů v sekci Volyňská literatura řada nových titulů. Jedná se o tyto knihy: Jiří Němeček - Mírotínské vzpomínky (poslední novinka); Miroslav Němec - Z historie jedné rodiny; Miloslav Masopust, Věra Suchopárová-Skrivánková - Vzpomínky na rodiště Straklově Český; Jaroslav Vaculík - Dějiny Volyňských Čechů I. (1868-1914); Jaroslav Vaculík - Dějiny Volyňských Čechů II. (1914-1945); Jaroslav Vaculík - Dějiny Volyňských Čechů III. (1945-1948); Josef Kubový - Minulost zavátá časem, Stránky ze života ve Velkém Špakově a nejen tam.

V současné době jednáme s autory knihy „Huleč Česká na Volyni - Obraz života v letech 1878-1947“ o jejím převodu do internetové podoby. Pokud má někdo k dispozici další knihy, které by bylo možné takto zveřejnit, předejte tuto informaci, prosím, redaktorovi Zpravodaje. *Petr Sazeček*

K 20. výročí návratu reemigrantů do Kuřivod

20. 11. 1991 a 22. 11. 1992

Naši mladí lidé narození už po roce 1992 ne všichni vědí o tom, že na Ukrajině jsou vesnice Malá Zubovština a Malinovka, kde se narodili jejich rodiče a kde mají kořeny. Tyto vesnice zaujímaly čelní místo nejen v okrese, ale i v kraji. A byly známé po celé Ukrajině. Toho osudného jara roku 1986 lidé žili každodenními starostmi, děti chodily na prvomájové slavnosti a nikdo netušil, že je kolem vše kontaminované. O výbuchu černobylské jaderné elektrárny jsme se dozvěděli, až když po blízké dálnici začaly jezdit auta s betonem a jinými materiály. Já jako předseda místního Národního výboru jsem obdržel příkaz z Okresního národního výboru vzduchotěsně zakrýt všechny studny s pitnou vodou, mléko, maso a jiné potraviny pravidelně dodávat do okresní radiologické laboratoře ke zjištění obsahu radiace. Občané většinou prodávali mléko od svých kraviček státu. Každý odvoz do mlékárny procházel kontrolou, stejně tak maso a jiné potraviny na tržišti. Bohužel limity, podle kterých se potraviny mohly konzumovat, stále stoupaly. Malá Zubovština a Malinovka se nacházely od místa výbuchu 65 km vzdálenou čarou. Obyvatelé nacházející se v zóně 30 km od místa výbuchu byli evakuováni. Zdravotnické orgány nejprve chronicky nemocným a později i všem našim občanům vydávaly potvrzení, podle kterého Národní výbor vydával doklad, že tento občan se svojí rodinou má přednostní právo na přesídlení do nezamořených oblastí, kde mu bude poskytnuto bydlení a práce. Mnozí občané se rozptýlili po celé Ukrajině.

Díky doc. Borisovi Iljukovi, panu Viktorovi Javůrkovi a řediteli místní střední školy Jaroslavu Ornstovi, kteří se osobně přes velvyslanectví Československé federativní republiky v Moskvě domohli přijetí u prezidenta Václava Havla, který byl v té době na pracovní návštěvě v Moskvě, a podali mu žádost o přesídlení občanů české národnosti do země svých prarodičů. Týkalo se to především občanů z regionů zasažených radioaktivitou z havárie černobylské jaderné elektrárny.

Tehdejší velvyslanec ČSFR v Moskvě, pan Rudolf Slánský s manželkou osobně navštívili obec Malá Zubovština a moc se jim tam líbilo. Následovala celá řada návštěv, jednání a rozhodnutí. Několikrát navštívil Malou Zubovštinu zmocněnec vlády ČSFR pan Hajšman a jiní představitelé vlády a Parlamentu. Rodinám s dětmi poskytli humanitární pomoc potravinami z Nadace dobré vůle paní Olgy Havlové. Děti školního věku jezdili na pravidelné ozdravné pobyty do České republiky pod patronací generálního konzulátu ČSFR v Kyjevě. Také generální konzul ČSFR v Kyjevě pan Hinar a později pan Halenčar několikrát navštívili Malou Zubovštinu. Více konzul pan Huml a pan Haba se stali častými hosty obce. Vláda ČSFR zmocnila svého představitele pana Brahu, aby nám pomáhal zařizovat potřebné doklady a ostatní věci týkající se přesídlení. A naše přesídlení se stalo realitou.

Lidé se zapisovali do skupin podle přibuzenstva a podle možnosti lokalit v ČSFR přijmout reemigranty. Přesídlení bylo rozděleno do několika etap, podle připraveného bydlení. V roce 1991 přesídli občané z Malé Zubovštiny a v roce 1992 z Malinovky celkem 62 rodiny. Polovina z Malé Zubovštiny 20. listopadu 1991 a druhá polovina 22. listopadu 1992 do Kuřivod. Nejprve jsme se podivili, že jsme ze špatného místa přesídli do ještě horšího. Bývalý vojenský prostor. Kraj, kde lišky dávají dobrou noc. Všude kolem lesy, zničená a zdevastovaná kasárna a uprostřed toho všeho narychlo opravené tři finské domky, kde svítilo jen několik žárovek. Ale lidé si začali zvykat. Především díky majoru Václavu Bilickému a jeho mužům, kteří nacházeli a zneškodňovali munici, nám dali možnost normálně žít a hospodařit v novém domově. Občané jsou jim za to vděční. Také děkujeme našemu prvnímu starostovi panu Jindřichu Ederovi a paní Bilické, kteří pomáhali a dosud pomáhají vyřešit ten i onen problém naší adaptace. Kuřivody se nyní staly opravdovým městem. Den 20. listopadu 1991 lze plným právem nazývat dnem znovuzrození Kuřivod jako města. A proto tento den je pro nás dvojitým svátkem.

Přicházejí nové generace. Ti mladí lidé, kteří se již narodili v Čechách jsou už dospělí. Spousta starších občanů už není mezi námi, ale takový je život. Na Ukrajině stále existují vesnice Malá Zubovština a Malinovka opuštěné těmi, kteří je vytvářeli a zkrášlovali. Nyní jsou obydlené přistěhovanci z různých míst hostejnými k hodnotám, jež půldruhého století vytvářeli čeští kolonisté. Ale bývalá Malá Zubovština a Malinovka existují také v paměti jejich tehdejších obyvatel a to takové, jaké jsme je viděli naposled, když jsme se s nimi loučili. Tato podoba je nejdražší a nejmilejší.

Vážení spoluobčané, hosté a všichni zde přítomní. Dovolte mi srdečně poděkovat panu Ing. Miroslavu Králíkovi, nynějšímu starostovi města Ralsko a všem zastupitelům a celému městskému úřadu, že nám umožnili a zorganizovali tento svátek.

Bývalý předseda Národního výboru obce Malá Zubovština na Ukrajině

Jaroslav Marek

Naši jubilanti

region Brno: V září oslavili: 76 let Amálie Svobodová z Okolku, nyní Jaroměřice n/R; 27 let Tereza Ničová z Brna. V říjnu oslaví 77 let Jiří Bureš z Rapatova, nyní Vojkovic; 77 let Miroslav Rejchrt z Michalovky, nyní Brno. Za region hodně zdraví a osobní pohody přeje

Lubomír Sazeček

region Cheb: ve III. čtvrtletí 2012 oslavili svá životní výročí naši krajané. V červenci: 75let Otakar Kazilovský ze Sofievky, nyní z Kynšperku nad Ohří; 80 let Tamara Halasová z Okolku, nyní z Fr. Lázní. Srpen: 80 let Rostislav Kozák ze Sofievky, nyní v Chebu; 85 let Vladimír Slevný z Cerkvisk, nyní Nový Kostel.

Září: 60 let Eva Strejcová z Cerkvisk, nyní v Dolním Žandově. V říjnu se dožívá 86 let ThDr Jan Krivka z Hulče, pravoslavný farář a západočeský arciděkan ve Fr. Lázních. V prosinci 82 let Jiří Zahradník ze Straklova, nyní v Chebu.

Přejeme „mnogaja léta“ ve zdraví a pohodě. Jménem krajanů

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

region Karlovy Vary: V září oslavili: 88 let Englická Anna z Huleč Česká, - Hor. Tašovice, 82 let Tichá Ludmila z Kvasilova - Sokolov, 81 let Klíma Antonín z Luthardovky - Nejdek, 75 let Rambousková Regina z Tučina - Ostrov n. O. Všem jubilantům pevně zdraví a pohodu přeje za region

Helena Horáková

region Litoměřice: V říjnu se dožívají: 91 let Vladislav Opočenský z Boratína, bytem Chotiněves; 89 let Melanie Tintěrová z Českého Zavidova, bytem Polepy; 88 let Raisa Votrubová z Kněhynek, bytem Lovosice; 87 let Jiřina Vítková z Mirohoště, bytem Litoměřice; 87 let Marie Janouchová z Volkova, bytem Děčín; 87 let Radomír Vlk z Boratína, bytem Chotiněves; 83 let Jarmila Dědková z Mirohoště, bytem Měcholupy; 75 let Barbora Linhartová z Makovic, bytem Štětí; 70 let Miluše Dvořáková z Mirohoště, bytem Česká Lípa. Všem jubilantům přeje hodně zdraví a spokojenosti jménem výboru

Daniela Zelenková, tajemnice

region Moravskoslezský: V říjnu se dožívají: 81 let Evžen Haráková z Demrovky, bytem Charitativní domov Moravec; 70 let Marie Kubištová z Pokos, bytem Krnov; 60 let Václav Říha z Rusína ČR, bytem Rusín-Slezké Rudoltice. Všem jubilantům přeje vše nejlepší, do dalších let pevně zdraví a životní pohody.

Dr. Vladimír Samec - předseda, Marie Seitlová - tajemnice

region Praha: V říjnu oslaví 87 let Soprová Marie z Buderáže, nyní Praha 9 Klánovice; 86 let Jiráková Jiřina ze Zdobunova, nyní Praha 6; 85 let Doc. MUDr. Muratov Alexandr z Kyjeva, nyní Praha 10; 81 let Frantálková Raisa z Novin Českých, nyní Praha 4; 80 let Janáková Dobromila z Boratína, nyní Praha 6; 79 let PhDr. Žáková Miloslava CSC, z Kupičova, nyní Praha 1; 75 let Orltová Jiřina z Martinovky, nyní Praha 4; 69 let Chromá Vlasta z Prahy, nyní Benešov; 65 let Lukavská Jaroslava z Habřiny, nyní Praha 10; 65 let Paed. Dr. Martinovská Darina z Teplíc v Č., nyní Praha 4.

Všem jubilantům přeje hodně štěstí a zdraví do dalších let jménem výboru regionu

M. Průšová

region Rakovník: V červenci oslavili: 73 let Olga Kučerová z Kadaně; 80 let Rostislav Lněniček z Lužné; 84 let Marie Nováková z Jesenice a 82 let Drahomíra Rybáčeková ze Ziroha. V srpnu: 77let Emilie Hlaváčová z Rakovníka; 89 let Jindřich Kučera ze Senomat a 80 let Lída Polcarová. A v září: 72 let Naděžda Mižigárová z Rakovníka. Vše nejlepší, hodně zdraví přejí členové výboru regionu Rakovník.

region Šumperk: V říjnu oslaví 70 let Raisa Travníčková - Lišková, Podlisky nyní Libina; 65 let Václav Kynšt, Zborov, nyní Zábřeh; 65 let Bohumil Re, Český Malín, nyní Nový Malín a 60 let oslaví Soňa Cinegrová - Lišková, Podlisky, nyní Libina. Všem jubilantům přejeme pevně zdraví, štěstí, za region Šumperk přeje

Jiřina Žáková

region Tachov: Ve 4. čtvrtletí oslaví svá jubilea tyto naši členové: Jiří Čermák 83 let, Marie Entová 86 let, Marie Faitová 87 let, Bronislava Kucharčuková 83 let, Věra Lhotská 86 let, Miloslava Tintěrová 65 let. Všem oslavencům přejeme všechno nejlepší, hodně zdraví a mnoho sil do dalších let. Za region Tachov

Michlová Alžběta

region Žatec: Doplnění a oprava z minulého čísla za což se redaktor omlouvá: 60 let oslavila Marie Valoušková ze Žatce; 65 let Marie Hofmanová z Postoloprta a 81 let Klára Jandová z Mizoče, nyní Aš. V říjnu se dožívají: 85 let Božena Krejčová z Bakovic, nyní Žatec; 85 let Marie Šircová z Dohorostajů, nyní Jimlín; 85 let Josef Junk z Jedvanin, nyní Soběchleby; 84 let Václav Malhaus z Hrabiny, nyní Libědice; 82 let Alžběta Němečková z Michalovky, nyní Žatec; 82 let Ladislav Jůna z Velké Černoci, nyní Velká Černoc; 81 let Helena Tomrdlová z Buršovky, nyní Podbořany; 75 let Vlasta Lněničková z Buršovky, nyní Podbořany; 75 let Vladislav Musil z Bílé Krenice, nyní Dobroměřice; 70 let Ing. Miroslav Kadavý z Kvasilovsa, nyní Louny.

Jubilejních 90 let se dožívá náš dlouholetý spoluzačínající v roce 1990 člen našeho výboru - region Žatec, Bohumil Filípek. Také dlouholetý člen Svazu Bojovníků, také s námi ve výboru organizace - sever, nyní je to společné organizací Jih. Byl příslušníkem Svobodové Armády a je nositelem udělení řádu Plukovníka.

V roce 1943 v době vypalování Českého Malína byl v nemocnici a všichni se ukryli do sklepa, on byl zasypán a tím se jedinej zachránil. Bydlí v Žatci a rodákem je z Novin Českých na Volyni.

„Bohoušku, my všichni, celý náš výbor Ti přejeme mnoho zdravíčka, klid a spokojenost do příštích let, abys oslavil a dožil se 100 letých narozenin.“

Všem našim ostatním členům přejí také hlavně hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let. Za náš region přeje

Kamila Ondrová

Naše řady opustili

V květnu zemřel pan Josef Chaloupka z Horní Sloupnice ve věku nedožitých 87 let, posledně bytem Ústí nad Labem,

V září zemřela ve věku nedožitých 90 let paně Božena Veltruská z Kupičova, posledně bytem Přelíc.

Upřímnou soustrast rodině věnuje za region Litoměřice

Daniela Zelenková, jednatelka

region Žatec: V minulém čísle byla nesprávně uvedena Ludmila Mrázková správně má být, že 24. 4. 2012 zemřela v 86 letech dlouholetá členka Ludmila Maršíková Vinterová ze Žatce, rodem z Moskovštiny. Rodině a regionu se omlouvám L.S.

Příspěvky na tiskový fond

region Teplice: Vladislav Deder, Petrovice 500Kč.

region Chomutov: Antonín Roušar, Droužkovice 100Kč; Marie Zavadilová, Droužkovice 400Kč; Emilie Pelcová, Klášterec nad Ohří 100Kč; Zdeňka Vlnatá, Nová Role 200Kč; Ing. Daria Nedbálková, Mělník 300Kč; Vlasta Nedbálková, Údlice 200Kč.

region Žatec: Jaroslava Borovská, Cheb 200Kč.

region Olomouc: Miroslav Neraď, Olomouc 300Kč.

region Litoměřice: Renata Hyngarová, Ústí nad Labem 200 Kč.

region Brno: Lubomír Sazeček - Brno 500 Kč.

Na úhradu členského a na tisk zaslali tyto zahraniční členové:

Anthony Bennett - Odstrčil 30 CAD; Winston Shantora 30 CAD

Za příspěvky jménem SČVP děkuje M. Nečasová

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československé obchodní banky a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je sami po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkuje!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádáné rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvos.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 9. 10. 2012**